

rok nebyl vyvozován z předčasného propuštění, nýbrž ze služební smlouvy, o níž tvrdil žalobce, že trvá dále, avšak na tom nesejde, protože ani nárok ze smlouvy není po právu odůvodněn.

Čís. 14151.

Ve sporu československého státu proti rukojmímu za vývozní poplatek podle § 3 zák. čís. 418/20 Sb. z. a n. nemůže se soud zabývatí otázkou vzniku, trvání a zániku nároku na tento poplatek.

(Rozh. ze dne 7. února 1935, Rv III 999/33; důvody viz Úr. sb. 1960.)

Čís. 14152.

Jistota může býti složena i osobou třetí.

Ten, pro koho byla jistota složena, nabývá na ní zástavního práva pro nárok, v jehož prospěch byla jistota složena, ať předmět zástavy náleží komukoliv.

Jest přípustno, by byla složena jistota třetí osobou s výhradou, že jí bude jistota po uvolnění vrácena.

Je-li nesporno, že jistotu složila s touto výhradou třetí osoba, lze jejímu návrhu na vydání jistoty vyhověti, aniž je potřebí odkázati ji s jejím nárokem na pořad práva.

(Rozh. ze dne 8. února 1935, R I 1463/34.)

P r v ý s o u d vydal dr. H-ovi k jeho návrhu jistotu 1.000 Kč, složenou podle § 44/2 ex. ř. dlužníkem Františkem M-em v exekuční věci, poněvadž důvod, proč jistota byla složena, pominul a jistotu složil za povinného Františka M-a ve skutečnosti dr. H. vyhradiv si při jejím složení, že mu (dr. H-ovi) bude po uvolnění vrácena. Jistotu vydal okr. soud v L. dr. H-ovi, ačkoliv zatím byla touž vymáhající věřitelkou v jiné exekuční věci zabavena a jí přikázána k vybrání. **R e k u r s n í s o u d** k rekursu vymáhající věřitelky změnil usnesení prvního soudu a návrh dr. H-a na vydání jistoty zamítl mimo jiné z těchto důvodů: Jak vychází z exekučních spisů najevo, má proti zástavnímu právu vymáhající strany na složené jistotě k ní podle svého tvrzení dr. H. vlastnické právo. Byl-li dr. H. názoru, že vedení exekuce odporuje jeho vlastním právům, měl žalovati podle § 37 ex. ř. Odporuje tomuto ustanovení zákona, poukázal-li první soud zabavenou jistotu udánlivému vlastníku a nikoliv zástavnímu věřiteli. Jistota se má vydati zástavnímu věřiteli, mimo případ, že by udánlivý vlastník podal vylučovací žalobu s návrhem na odklad skutečného přikázání a pak sporem dokáže své vlastnické nároky.

N e j v y š š í s o u d změnil usnesení rekursního soudu a obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d ý :

Není o tom sporu, že částka 1.000 Kč, o kterou jde, je uvolněnou jistotou z exekuční věci a že byla po uvolnění exekučním soudem jako poddlužníkem složena ve smyslu § 307 ex. ř., když došlo k zabavení nároku, který prý příslušel povinné straně (v onom exekučním řízení) proti exekučnímu soudu na její vrácení. Bezprostředním důvodem onoho složení k soudu bylo, že si na onen peníz mimo vymáhajícího věřitele činil nárok také Dr. H., který také o jeho vrácení požádal. Byl tu tedy důvod ke složení podle § 307 ex. ř., protože si na zabavenou pohledávku činily nárok také jiné osoby, nežli vymáhající věřitel. Exekuční soud nepochybil, nařídil-li rok k projednání o případném rozvrhu. Při roku odůvodnil Dr. H. své nároky na vydání této částky v podstatě tím, že nešlo o peníze dlužníka F. M., nýbrž že je sám složil vlastním jménem jako kauci za dlužníka, avšak s výhradou, že po uvolnění kauce budou peníze vráceny jemu a nikoli dlužníku. Zástupce vymáhajícího věřitele dovozoval, že zabavení nároku je účinné proto, že složení jistoty uloženo bylo dlužníkovi a že proto dlužno mítí za to, že kauce ona byla dlužníkem složena a že jakékoliv výhrady třetích osob jsou nepřipustné. V rekursu nebylo brojeno proti skutkovému ději, jak byl soudem první stolice položen na základ rozhodnutí. Jenom po právní stránce bylo dovozováno, že o nároku Dra H. nemohlo býti v tomto řízení rozhodnuto a že nejvýš směl býti vymáhající věřitel s návrhem na vydání zamítnut. Jde tedy jenom o právní posouzení jinak nesporných skutečností a mohl tedy soud na základě jednání zavedeného podle § 307 ex. ř. věc rozhodnouti. Jistota, kterou soud nařídí složit, nemusí nutně pocházeti od strany samé, tedy od dlužníka v řízení exekučním (§ 56 c. ř. s., § 78 ex. ř.), ale ovšem nabývá ten, v jehož prospěch byla jistota složena, na ní zástavní právo pro nárok, k jehož zabezpečení jistota slouží (§ 56 odst. 3 c. ř. s.), nechť předmět zástavy náleží komukoli. Neodporuje tedy zákonu, učinil-li hned při složení jistoty Dr. H. výhradu v tom směru, že po uvolnění má býti jistota vrácena jemu a nikoli dlužníku, jemuž nenáleží. Taková výhrada nemohla by ovšem býti na újmu nárokům vymáhajícího věřitele, k jejichž zabezpečení měla sloužiti, avšak jinak je taková výhrada přípustná a musí k ní býti přihlíženo, když právě za platnosti této výhrady byla jistota jako taková soudem přijata. Za takového stavu věci nelze přisvědčiti vymáhajícímu věřiteli v této věci, že na jistotu jest hleděti tak, jako by byla složena dlužníkem, že by výhrada byla bezúčinná a že by jedině rozhodujícím bylo, že složení jistoty bylo uloženo dlužníku. Protože po skutkové stránce nečinil vymáhající věřitel v této věci námitek proti tomu, že se věc se složením jistoty skutečně měla tak, jak uvedl soud první stolice a jak to vyličil Dr. H., není důvodu, proč by nemělo býti rozhodnuto v tom smyslu, že peníze mají býti vráceny Dru H., který je svým jménem složil, a nikoli dlužníkovi, když podle toho tomuto dlužníkovi nějaký nárok na ony peníze nepřísluší. Nebylo jmenovitě potřeba, aby Dr. H. za tohoto stavu věci byl se svým nárokem poukázán na pořad práva, když skutkové okolnosti byly nesporné.